

Cuvântul lui Dumnezeu la soborul sfinților arhangheli Mihail și Gavriil

Cuvântul lui Dumnezeu vine pe nori de arhangheli. Vine Domnul, vine purtat de aripile slavei Sale. Vin la tine, Israele, ca să fii, că Eu sunt Cel ce sunt. Amin. Vin la tine, că tu Îmi ești casă și masă și mângâiere, poporul Meu. Vin cu înțelepciunea cea de sus, ca să ai de sus și ca să fii cunoscut că ești de la Dumnezeu, să cunoască lumea că Eu am un popor de ucenici cu care Eu presar din loc în loc sămânța împărăției cerurilor.

Vin la tine cu sărbătoare, Israele, vin cu lumină. Să fie lumină! Amin, amin, amin. Să fie lumină și să rămână această zi. La început a făcut Dumnezeu lumină, și la sfârșit a venit lumină Domnul, ca să aibă omul lumină din Lumină, cuvânt din Cuvânt, căci Cuvântul este lumină. Să fie cuvânt, să fie lumină ca la început. La început era Cuvântul, iar la sfârșit Cuvântul este Cel ce era la început. La început și la sfârșit este lumină, căci începutul este la sfârșit.

Să știi, poporul Meu Israele, că Domnul Dumnezeuul tău a făcut peste tine lumină, ca să fii văzut lumină. Stau cu tine în mână și te port printre oameni, ca să fie lumină peste oameni. Cum stă omul cu lumânarea în mână ca să vadă ce caută când pierde ceva de preț, așa stau Eu cu tine în mână, și te vestesc înțelepciune de la Dumnezeu, că te-am lucrat înaintea Mea cu înțelepciune, ca să găsească ce am pierdut la început. Am făcut lumina la început, și am lucrat cu ea binele omului, și după aceea l-am lucrat pe om ca să-l am în bine, că nu este bine să fie Dumnezeu singur, și de aceea l-am făcut pe om pe potriva lui Dumnezeu, după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Am făcut din tine lumină, poporul Meu, că după ce l-am făcut pe om ca să-l am și ca să nu fiu singur, omul M-a lăsat singur, și de atunci îl caut, îl caut mereu pe om, îl caut ca să-l găsească și să-l așeze în bine, ca să-l așeze în Mine. Vin cu înțelepciunea cea de sus ca s-o așez în tine, Israele, și ca să te am lumină în vreme de întuneric, că omul a căzut și s-a făcut întuneric. Omul a făcut întunericul și s-a ascuns în el, și se scoală omul și își zice înțelept. Dar pe tine te-am făcut lumină, poporul Meu, și te-am povățuit mereu să fugi de înțelepciunea care vine de la om, că omul s-a făcut întuneric înaintea Mea. Omul căzut din cer a căzut pe pământ, căci întunericul este diavol care ia stelele cerului și le aruncă pe pământ, și am căutat printre morți și te-am luat pe tine și ți-am dat viață, Israele, și ți-am dat față, fiule, și am făcut peste tine lumină ca la început, și stau cu lumina în mână și caut pe om așa cum femeia care a pierdut drahma căuta drahma cea pierdută. Eu sunt Omul Cel înțelept Care aruncă năvodul în mare, Care aruncă împărăția cerurilor pe pământ, ca să prindă în ea pe cel pierdut din ea. Împărăția cerurilor este năvod aruncat în mare, și care adună tot felul de pești, iar pescarii îl trag la țarm și aleg pe cei buni, iar pe cei răi îi aruncă înapoi în mare.

M-a trimis Tatăl pe pământ ca să te întocmesc pe tine, Israele de la sfârșit, să merg cu tine lumină în lume, fiule, și să chem la ființă pe cele ce încă nu sunt; și te-am numit vas ales, căci am pus peste tine naștere de sus, ca să fii de sus pe pământ, și să aibă pământul lumină, și să se vadă în întuneric.

O, ce vrea omul să spună, poporul Meu? De șapte veacuri tot spune omul, dar ce vrea să spună, oare? Cine înțelege ce spune el? Înțelepciunea omului se ceartă cu Dumnezeu, dar Cel ce este vine și face lumină în întuneric, căci omul a făcut întunericul și s-a ascuns în el. Am făcut din tine lumină în mâna Mea, Israele, că Eu sunt Domnul, Cel ce poate. Cum stă omul cu lumânarea în mână ca să caute în întuneric drahma cea pierdută, așa stau Eu cu tine în mână și caut ce am pierdut, caut cu lumina în mână ca să găsească ce am pierdut, și Mă voi bucura cu tot cerul de îngeri când voi găsi ce am pierdut.

O, nu e bine să fie Domnul singur, ci e bine să fie cu omul. Nu e bine să fie omul singur, ci e bine să fie cu Domnul, poporul Meu. De aceea te-am născut pe tine de sus în vreme de mare strâmtorare, de mare întuneric, și te-am numit lumină din Lumină, ca să aibă lumină fiii ei, că întunericul stă pe pământ, și pământul e plin de fiii lui. Să aibă și Lumina fii. Înțelepciunea cea de sus este lumină din Lumină, lumină peste fiii ei. Nu e bine să lucreze omul singur în întuneric. Să ia omul lumină și să lucreze cu ea, ca să nu fie singur. Mă fac cuvânt pe pământ să ia omul cuvânt, căci cuvântul este taina lui Dumnezeu, fiindcă toate cele ce se fac ca să fie, prin Cuvânt se fac, nu prin om; prin Dumnezeu, nu prin om, dar să ia omul lumină, că nu e bine să fie omul singur, singur în întuneric. Oamenii abia mai zăresc Lumina Care vine din cer peste întuneric, abia Îl mai zăresc pe Dumnezeu oamenii, că limbile sunt încâlcite pe pământ, și nu se vede cer pe pământ.

Solomon dacă a cerut înțelepciune, dar a rămas păcătuiind păcatul omului căzut din viața veșnică, nu i-a dat curs înțelepciunii. Nu înțelepciunea lui Solomon trebuia să rămână, ci Solomon trebuia să rămână, și dacă rămânea, rămânea înțelept Solomon. Dar înțelepciunea nu este a lui Solomon, ci este a lui Dumnezeu, Care a venit să-i rostească lui Solomon cuvântul înțelepciunii împotriva păcatelor lui. Lui Solomon nu i-a folosit înțelepciunea dacă n-a pus-o peste viața lui. Cine mărturisește păcatele ca păcate, acela capătă ieșire din plata păcatelor, și cine face așa, acela iubește viața veșnică. Viața veșnică înseamnă curățirea de păcate, înseamnă om mai presus de fire. Când Domnul e nevoit să rostească un cuvânt pentru un om, atunci Se spală pe mâini Domnul, că Domnul vede mai dinainte îngâmfarea și căderea omului, lipsa de viață veșnică în om.

O, ce bine este, Israele fiule, ce bine este să grăiască Domnul peste mintea ta cea sănătoasă, spre slava cuvântului Său! Ce rău este sub cer să grăiască Domnul peste statura ta bolnăvicioasă, fiule, spre suferința cuvântului lui Dumnezeu, Care Se zbate cu cuvânt de viață peste moartea din om. O, milă Îmi este de cel ce se joacă de-a moartea, de cel cu minte de om milă Îmi este, Israele, și de aceea te-am făcut pe tine lumină din Mine, ca să vindec fățarnicia din om. Ce este fățarnicia, fiule? Omul lumesc lucrează răul pe față și este cu inima curată, dar fariseul, cel ce se zice pe sine om al lui Dumnezeu, lucrează răul pe ascuns, că dacă-l lucrează pe față, își pierde haina cea cu care se acoperă, și de aceea, Israele, ți-am spus: „*Ferește-te, fiule, de fățarnicie, de aluatul fariseilor*“. Dumnezeu nu poate fi vândut decât de Iuda. Fățarnicul nu poate fi decât cel ce stă sub numele de creștin, de învățător al cerului pe pământ. Omul lumesc face răul pe față. Omul creștin se ascunde cu răul pe care-l face, că el este creștin, și nu trebuie să se vadă că el face rele.

Dar ție, Israele, îți dau înțelepciunea cea de sus ca o pildă a împărăției cerurilor, care strigă pe pământ. Adevărata înțelepciune în om este aceea: să se lepede omul de sine și să nu fie el, ci Hristos să fie. Auzi, Israele, ce grăiește Păstorul tău! Să se lepede de sine cel ce voiește cu Mine, să se lepede de sine chiar și în vremea rugăciunii lui, pentru că Eu așa am zis: «*Nu fac voia Mea, ci voia Tatălui, voia Celui ce M-a trimis*». O, să se lepede omul de sine, și apoi să-și ia crucea și să-Mi urmeze, că dacă nu se leapădă de sine, nu are cum să-Mi urmeze. Ce înseamnă, fiule, să se lepede omul de sine ca să aibă drumul său cu Hristos? Iată, Eu Mi-am luat crucea și am mers după Tatăl după voia Tatălui, nu după voia Mea. Asta înseamnă să se lepede omul de sine. Eu așa am spus: «*Nu fac voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis*». Cel ce voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, că dacă nu se leapădă, acela nu voiește să vină după Mine, acela nu poate fi voia Mea dacă nu se leapădă de sine. Solomon rostea cuvântul înțelepciunii, dar de sine nu s-a lepadat. El pe Dumnezeu nu L-a ascultat. El a ascultat de sine, și crucea nu și-a luat ca să-Mi urmeze. Așa este cu tot omul care se închină la sine, la idol, la chipul său cioplit, la sine, fiilor. Dacă Solomon Mă iubea pe Mine, Mă urma dacă Mă iubea, își lua crucea și Mă iubea dacă Mă urma, dar el s-a iubit pe sine, el a ascultat de sine și s-a rugat lui Dumnezeu să-i dea înțelepciune ca să judece pe poporul său.

Israele, fiule scump, ce frumos este omul care se leapădă de sine, ce frumos! Mai mare înțelepciune nu este ca înțelepciunea aceasta. Cel ce nu se leapădă de sine nu are cruce, căci crucea este lepădarea de sine a omului. Vai de omul fără cruce! Acela nu este, că nu are prin cine să fie. Cine este, prin cruce este, prin lepădarea de sine, fiule. Am venit la tine cu înțelepciunea cea de sus, că Verginica Mă roagă să zidesc în tine casă înțelepciunii, ca să fii. Te-am răsfățat cu lumina cuvântului Meu ca să-ți pot cere ascultare, poporul Meu, să te ajut să te lepezi de sinele tău și să stai prin Mine, să stai în ascultare, ca să ai cruce, precum Eu am avut. Eu n-am făcut voia Mea. Nu Eu, ci Tatăl a voit să vin Om pe pământ și să fiu răstignit și să fac voia Lui, voia Tatălui, nu a Mea. Iată, Israele, aceasta este înțelepciunea și una este ea: să se lepede omul de sine. Cine este cel ce se leapădă de sine? Este acela care-și ia crucea sa și merge pe cale cu Dumnezeu. Pe cel ce nu-l vezi sub crucea sa, acela nu este om lepădat de sine. Eu, Fiul lui Dumnezeu, M-am lepădat de sinele Meu și am făcut voia omului, căci voia omului a fost ca să fiu răstignit pe cruce. Așa a cerut omul, să fiu pus pe cruce, și Eu M-am supus, ca cel ce se leapădă de sine. Ți-am făgăduit că vin la tine cu lecție de înțelepciune de sus, și am venit, poporul Meu. Pe nori de arhangheli, pe cer de îngeri stau și cuvintez înțelepciunea Mea peste tine. Eu am fost Acela Care S-a lepădat de Sine luându-Și crucea și urmând ascultării, iar cel ce voiește să fie ca Mine și să vină la Mine, să se lepede de sine și să vină luându-și crucea, luându-și cu el lepădarea de sine. Lepădarea de sine este crucea, și nu altceva este crucea. Mai mare înțelepciune ca aceasta care să strige între fiii oamenilor nu este înțelepciune.

Voia omului se numește păcat, se numește om păcătos. Cel ce păcătuiește este om urât, om cu fața posomorâtă, om ascuns, om biruit, om tăcut, care se știe vinovat. Ce este om fățarnic? Om fățarnic este creștinul care păcătuiește, că acela se ascunde cu păcatul său, și i se posomorăște fața. Creștinul cel cu inima curată este frumos la față și la inimă, este senin cu glasul și cu iubirea frățească, senin cu purtarea, curat cu inima.

Să te ferești, Israele, de aluatul fariseilor, să te ferești de ascundere în tine, de ascunderea păcatelor făcute la întuneric, adică în ascuns, nu pe față ca lumea care păcătuiește fără rușine. Să te ferești de ascundere în tine, fiule, că ascunderea de felul acesta se numește fățarnicie numai la farisei, numai la creștini, fiule. Lumea păcătuiește pe față, și creștinul, pe ascuns. Nu așa, poporul Meu. Nu e bun aluatul fariseilor, nu e bine să fie creștinul fariseu, ci e bine să se lepede de sine creștinul.

Fiilor din Israel, să nu vă îmbolnăviți, tată, că fățarnicia e boală grea, e boală, fiilor. V-am spus vouă să aveți grijă de sănătatea voastră, de lepădarea de sine, să aveți grijă să n-o pierdeți, că ea este viață veșnică în om. Voi, fii ai lui Israel, să fiți copii sănătoși, căci fiii lui Dumnezeu sunt înțelepciunea din cer pe pământ, sunt oameni noi, născuți de sus, din cuvântul lui Dumnezeu născuți, la glasul credinței inimii, căci Avraam a fost socotit credincios când nu era încă tăiat împrejur, iar tăierea împrejur a fost ca semn de la Dumnezeu că a crezut Avraam lui Dumnezeu. La glasul credinței inimii tale tu ești născut din cuvântul cel de sus, din cuvântul lui Dumnezeu, Israele, popor ales ca să fii, ca să am Eu popor. Am pus peste tine străjeri și lucrători luați din mijlocul tău. Pe unii i-am pus pentru darul înțelepciunii pe care-l au de sus; pe alții, pentru dragostea lor de Dumnezeu; pe alții, pentru ascultarea lor, ca să ai tu pildă în fața ta și să te faci asemenea înțelepciunii cea din cer, poporul Meu, iar pe unii din voi i-am pus lucrători pentru ca să se învețe cu lucrul Domnului, cu cuvântul Domnului să se învețe, lucrând lucrul Domnului, căci orice ucenic învață de la învățătorul său.

Poporul Meu, să prețuiești venirea Mea la tine, să prețuiești cuvântul, măi Israele, căci cine-l prețuiește îi dă viață în el. Vin din greu, că duhul rău e dușman pe Mine și pe tine, dar Eu vin, căci sunt Cel ce pot. Vin la tine, ca să fiu din tine lumină în întuneric, poporul Meu, căci am făcut lumina la început și am lucrat cu ea binele omului, și după aceea l-am lucrat pe om ca să-l am în bine, că nu e bine să fie Domnul singur. Am făcut din tine lumină peste pământ, Israele, că nu e bine să fie omul singur, singur fără Dumnezeu; nu e bine să Mă lase omul singur, și iată, îl

caut pe om ca să fiu cu omul, că omul a căzut și s-a făcut întuneric. Omul a făcut întunericul și s-a ascuns în el. Întunericul este diavol care aruncă la pământ stelele cerului. Eu ți-am dat viață, Israele, te-am luat dintre morți și te-am întocmit om nou și te-am pus în sfeșnic, ca să luminezi cu Mine peste pământ, poporul Meu. Iubirea cuvântului Meu te răsfață, Israele fiule, așa cum o mamă își mângâie fiii ei, că scris este în Scripturi: *«După cum mama își mângâie pe fiii ei, și Eu vă voi mângâia pe voi; și în Ierusalim anume mângâiați veți fi, iar inima voastră va tresări cu bucurie, și ca iarba cea întinerită veți odrăsli»*.

Cei ce stau în numele Meu peste oameni, aceia nu fac voia Mea înaintea Mea, căci oamenii se iubesc pe ei înșiși. Cine nu Mă primește pe Mine, acela nu se leapădă de sine și de aceea nu Mă poate primi.

Fiilor unși în grădina cuvântului, fiți atenți, fiilor, cuvântul Meu e mare înțelepciune peste Israel, și cine nu se leapădă de sine în Israel, acela e mort printre vii. Fiți atenți peste cei vii, fiți atenți la viața celor vii, ca să știe ce este înțelepciunea cea de sus. Ferice fiului care-Mi dă de lucru cu cuvântul cel de sus, la dorința inimii lui. Lucrați cuvântul din Cuvânt, Dumnezeu din Dumnezeu, nu altfel de cuvânt. Lucrați cum lucrez Eu, că Eu lucrez împlinire de cuvânt. Să învețe Israel bine, să învețe lucrarea lui Dumnezeu și să lucreze Israel pe Dumnezeu, și să-L mărturisească pe Dumnezeu.

Ce este clevetirea, Israele? Ce este cărtirea? Nemulțumirea ce este, fiule Israele? Vezi, tată, ce sunt acestea, și să nu fie acestea în poporul Domnului. Ce este lepădarea de sine, copile Israele? Aceasta este înțelepciunea cea de sus peste tine, peste trupul și sufletul și duhul tău, Israele, neamul Meu, popor care întâmpini pe Domnul întru venirea Sa. Ce este venirea Mea, poporul Meu? O, să înveți această lucrare, și să te găsească mereu în ea, ca să vin, că Eu fac din tine cer și loc al odihnei Mele și vin întru ale Mele, vin acolo unde este împărăția Mea.

O, ce frumoasă este sărbătoarea de îngeri! Ce frumoasă ești tu, grădiniță a cuvântului Meu! Frumusețe de îngeri este azi peste tine. Alai de îngeri și de arhangheli merg azi la Israel, că Eu merg în mijlocul lui Israel cu fiii grădinii. Merg să-i dau lui Israel iubire proaspătă, hrană caldă, apă vie, ca viață veșnică să aibă Israel, și din belșug să aibă.

Fiilor din grădină, stați, în numele Meu, stați înaintea lui Israel și suflați cuvânt peste el. Suflați Duh Sfânt peste poporul Meu, că v-am așezat înaintea poporului Meu și înaintea Mea din partea poporului Meu, pentru ca să vină Israel la Mine, să vină la Mine prin porți. Să vină Israel la Mine, să vină spre Mine, că Eu vin spre el, și binecuvântată să fie venirea Mea la Israel, și cel ce aude să zică: „*Vino, Doamne, vino!*“. Amin. Iar Eu zic: *Vino, Israele, să facem lumină! Vino să mergem și să lucrăm lumină! Eu lumină am făcut din tine, căci am zis să fie lumină, și este lumină. Amin, amin, amin.*

08/21-11-1996